דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת ראש השנה כד לחודש אלול תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

א גוט מארגן, זונטאג פרשת ערב ראש השנה, א' סליחות, כ"ד אלול תשפ"ו. א פרייליכן, לעכטיגן און געבענטשטן גוט מארגן; א פרייליכן, לעכטיגן און געבענטשטן טאג, און א פרייליכן, לעכטיגן און געבענטשטן תמיד.

"במוצאי מנוחה קדמנוך תחילה, הט אזנך ממרום יושב תהילה, לשמוע אל הרנה ואל התפילה."

די הכנה צו די הייליגע טעג: מבטל זיין דעם 'איך'זיך האלטן פאר 'אין' נעמט אוועק די דינים

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר בעטן פונעם הייליגן באשעפער ער זאל צוהערן אויבן אין הימל אונזער רנה און אונזער תפילה, ווייל מיר זאגן תפילות מיט געזאנג און לויב צום הייליגן באשעפער. הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, יעדער איינער ווייל אז זיינע תפילות זאלן נתקבל ווערן ברחמים וברצון.

וואס טוט מען דערצו? זאגט דער הייליגער רבי פנחס'ל קאריצער, אז ווען א מענטש האלט זיך פאר "אין" – ער האלט זיך פאר גארנישט – זענען נישטא אויף אים קיין שום דינים.

עס שטייט אין מדרש אז ראש השנה און יום כיפור ווערן אידישע קינדער א "בריה חדשה", ווי עס שטייט: "ועם נברא יהלל קה". פרעגט רבי פנחס'ל קאריצער: וואס עפעס פונקט ראש השנה און יום כיפור ווערט מען א בריה חדשה?

ווייל עס שטייט אין די גמרא לגבי ראש השנה: "כמה דכייף איניש טפי מעלי" – ווי מער א מענטש איז איינגעבויגן, אלץ בעסער איז עס. ווען א מענטש בייגט זיך און האלט זיך פאר גארנישט, דאס מאכט אים פאר א בריה חדשה. עס איז פונקט ווי מען נעמט א קערנדל און מען לייגט עס אריין אין דער ערד; ערשט ווען עס ווערט פארפוילט און ווערט גארנישט (אין), דעמאלטס פאנגט זיך אן די התחדשות און עס וואקסט עפעס נייי.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, ווען מיר שרייען אויס צום הייליגן באשעפער און מיר זענען זיך מבטל, ווען מיר האבן נישט קיין אייגענע רצונות נאר מיר זענען מבטל אונזער רצון צום רצון השם און מיר גלייבן נאר אינעם אייבערשטן – דעמאלטס ווערן אונזערע תפילות אנגענומען און עס ווערט אן התחדשות.

וויאזוי זעט מען אויב א איד האלט טאקע ביי דער מדרגה פון "אין"? ווען ער האט נישט קיין שום כעס אדער רגזנות אויף קיין שום איד. ער האט נישט קיין עצבות, קיין מרה שחורה און קיין יאוש. ער גלייבט באמונה שלימה אין "אין עוד מלבדו", אז עס איז נישטא קיין שום כח בעולם אויסער דעם הייליגן באשעפער.

די גאנצע וועלט איז כלא היה; עס איז נישטא קיין וועלט, עס איז נאר "היה הוה ויהיה", אין עוד מלבדו. ממילא לעבט ער בשלום ובשלוה מיט א פנים מאירות און ער איז אויפגעלעבט; ער לעבט מיט אמונה, שלום, בטחון און שמחה, און פילט "אני שמח בחלקי". ווען א איד קאכט זיך אזוי מיט'ן הייליגן באשעפער, ווערן אונזערע תפילות אנגענומען, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער.

די וואונדערליכע שליחות פונעם צאנזער רב קיין וויען

עס איז אמאל געווען א רב אין אונגארן, אן אונגארישער רב, וואס פלעגט פארן עטליכע מאל א יאר צום הייליגן צאנזער רב. יעדעס יאר פלעגט ער קומען צום צאנזער רב אויף ראש השנה; ער פלעגט איבערלאזן זיין קהילה און קומען פראווען די הייליגע טעג אין צאנז.

איין יאר האט ער מחליט געווען אז ער קען נישט אזוי יעדעס יאר איבערלאזן זיין קהילה אויף די ימים נוראים, דעריבער וועט ער פארן קיין צאנז אויף שבת סליחות, און גלייך נאך שבת וועט ער צוריקפארן צו זיין קהילה. ער איז אנגעקומען דאנערשטאג נאכמיטאג און איז גלייך געגאנגען צום שטוב פונעם הייליגן צאנזער רב שלום נעמען. ווי נאר דער צאנזער רב האט אים דערזען, האט ער אים געזאגט: "צאתכם ובואכם לשלום, דו דארפסט שוין פארן קיין וויען, איך האב א שליחות פאר דיר. זאלסט וויסן אז ערב שבת תיכף נאך שחרית וועסטו דארפן פארן קיין וויען."

נו, ער האט אויסגעווארט ביז נאך שחרית, און דעמאלטס האט אים דער הייליגער צאנזער רב געגעבן א בריוו און געזאגט: "דו ביסט מיין שליח איבערצוגעבן דעם בריוו פאר יענעם עושר דארט אין וויען." דער צאנזער רב האט אים פונקטליך אנגעוויזן וואו און וויאזוי ער וועט יענעם טרעפן.

מצד אחד איז ער געווען מורא'דיג בשמחה צו זיין א שליח פונעם הייליגן צדיק, אבער מצד שני האט אים וויי געטוהן

אז ער וועט נישט זיין דא אויף די הייליגע טעג און אפילו נישט אויף שבת סליחות. אבער ״ויאמינו בה׳ ובמשה עבדו״ – אז דער רבי הייסט גיין, גייט מען.

ער איז אנגעקומען קיין וויען שלא בדרך הטבע; די גאנצע וועג איז געגאנגען אן קיין שום מניעות אדער עיכובים, איינס-צוויי-דריי איז ער שוין געווען דארט. ער האט געזען אז מן השמים העלפט מען אים מיט דער שליחות. ווי נאר ער איז אנגעקומען קיין וויען, האט ער אריינגעלייגט גרויסע כוחות צו געפינען די אדרעס פון דעם עושר.

ווען די מענטשן האבן געהערט וועם ער זוכט, האבן זיי געזאגט אז עס איז שווער צו גלייבן אז דער צאנזער רב האט געשיקט א שליח דווקא צו אים. יענער איז בכלל נישט קיין ערליכער איד, זיכער נישט קיין חסיד, און בכלל נישט קיין חרדי׳שער איד; ער איז א איד בלויז אויף א קוצו של יוד. מענטשן האבן זיך געוואונדערט: וואס האט דער הייליגער צאנזער רב מיט אזעלכע פראסטע, אויפגעקלערטע מענטשן?

למעשה האט ער געהאט א שליחות און ער האט געמוזט טרעפן דעם איד. מענטשן האבן אים צוגעוויזן וואו צו גיין, און ווען ער איז אנגעקומען אהין, האט ער געזען א ריזיגע פאבריק. הונדערטער סוחרים, ארבעטער, מנהלים און פירער זענען געגאנגען אהין און צוריק. עס האט בכלל נישט אויסגעקוקט ווי עס איז פרייטאג ערב שבת.

דער רב איז צוגעגאנגען צו איינעם פון די משרתים און געזאגט: ״ווייז מיר וואו דער בעל הבית איז, איך מוז שוין רעדן מיט אים.״ יענער האט זיך פרובירט ארויסצודרייען: ״וואס? דער בעל הבית? דו וועסט נישט קענען צוקומען צו אים, דו ווייסט דאך ווי פארנומען ער איז!״ אבער דער רב האט זיך געבעטן ביי אים און פארשטייט זיך געגעבן א ״מתן בסתר״, אביסל שוחד, ביז יענער האט געזאגט: ״ווייסטו וואס?ווארט דא,״ און ער וועט זען אז ער זאל זיך קענען טרעפן מיט׳ן בעל הבית.

דער רב קוקט זיך אזוי אום אויף דער גאנצער ווירטשאפט דארט און טראכט ביי זיך: ״וואס האט דער איד מיט׳ן צאנזער רב?״ נאך מער פון דעם, ווען ער איז אנגעקומען קיין וויען, איז ער געגאנגען צום ארטיגן רב און שוחט אים זאגן אז ער האט א שליחות פונעם צאנזער רב צו דעם איד, און זיי האבן אים געזאגט אז ער מאכט זיכער א טעות, ווייל עס קען נישט זיין אז דער צאנזער רב זאל האבן שייכות מיט אזא מענטש.

למעשה, בשעת ער זיצט אוןווארט, קומט פלוצלינג ארויס דער בעל הבית און פרעגט אים: ״איך בין דער בעל הבית דא, וואס דארפט איר?״

ווען דער רב האט אים אנגעקוקט, האט אים ארומגענומען א פחד; ער האט מורא געהאט אז ער האט זיך טאקע טועה געווען. דער איד האט כמעט נישט געהאט קיין צורת יהודי, און עס האט גארנישט אויסגעקוקט ווי ער האט א שייכות מיט אזא צדיק קדוש וטהור ווי דער הייליגער צאנזער רב. אבער מיט אמונה אין צדיק האט ער ארויסגענומען דעם קאנווערט, עס איבערגעגעבן און געזאגט אז דער צאנזער רב האט עס געשיקט. דער בעל הבית האט זיך אנגערופן פראסט און אויפגערעגט: ״וואס האב איך מיט׳ן צאנזער רב? איך ווייס אפילו נישט ווער דאס איז!״ אבער ער האט דאך געעפנט דעם קאנווערט און איז אריינגעגאנגען אין זיין אפיס.

און דער רב איז געבליבן ווארטן. נאך עטליכע מינוט קומט ער ארויס און זאגט אים: ״אה, ברוך הבא, קומט אריין.״ ער ברענגט אים אריין אין זיין פריוואטן אפיס, ער נעמט אים אויף אזוי שיין, און דער רב וואונדערט זיך: קודם האט ער זיך אויפגערעגט, און יעצט נעמט ער אים אויף אזוי שיין, וואס גייט דא פאר?

דער פשוט׳ער איד, דער גביר, רופט זיך אן צום רב און זאגט אים: ״זאלט איר וויסן, דער צאנזער רב איז א מלאך!״

זאגט אים דער רב: ״ר׳ איד, אפשר דערציילט איר מיר וואס דא גייט פאר?״ זאגט ער: ״יא.״ ער ארבעט מיט דיאמאנטן, ער ברענגט סחורה פון אויסלאנד, ער לייגט אריין גרויסע כוחות און ער משקיע אסאך געלט צו ברענגען די דיאמאנטן. נאכדעם פארקויפט ער עס, און מיט דעם האט ער א גרויסע עשירות. למעשה, פון ווען ער שיקט ארויס דאס געלט איינצוקויפן די סחורה ביז עס קומט אן, איז ער ממש אן ארעמאן, ווייל זיין גאנצע געלט געבט ער אוועק איינצוקויפן די סחורה. נאכדעם דארף עס אנקומען, ער דארף עס מסדר זיין און סארטירן, און איינמאל ער פארקויפט עס, ווערט ער צוריק א גרויסער עושר.

דערציילט ער ווייטער, אז עס איז יעצט געשען א שרעקליכע זאך: איינע פון די שיפן וואו ער האט געהאט זיינע דיאמאנטן האט די רעגירונג פארכאפט. די רעגירונג האט ארויפגעלייגט אויף אים א גאנצע בלבול און אים געגעבן גרויסע קנסות, און עס ווארט אויף אים א שווערער משפט וואו זיי ווילן אים ארייזעצן אין תפיסה. ער קען זיך נישט קיין עצה געבן און ער איז זייער פארביטערט.

למעשה האט ער געטראפן א גרויסן לאיער וואס האט זיך אונטערגענומען אז פאר דריי טויזנט רייניש קען ער פארמאכן אלע מיילער און אונטערשמירן די חברה, און אז מען געבט דאס געלט ביז זונטאג אי' סליחות, ווערט אלעס פארווישט; מען לאזט דורך די שיף, עס איז נישטא קיין משפט און גארנישט, און זיין עשירות קומט צוריק. אבער וואו טרעפט מען דריי טויזנט רייניש ווען זיין גאנצע געלט איז משקיע געווען אין דעם שיף?

זאגט ער פארן רב: "איר ווייסט וואס דא איז געלעגן אין דעם קאנווערט? עס איז דא געווען א בריוו!" אינעם בריוו איז געשטאנען אז דער הייליגער צאנזער רב שרייבט אים: "איך זע אז דו דארפסט האבן דריי טויזנט רייניש זיך צו ראטעווען, דא האסטו די דריי טויזנט רייניש, און איך האף אז דו וועסט טון טובות פאר אידישע קינדער."

ללובש צדקות ביום דין: די לבושי מלכות פונעם באשעפער

הפלא ופלא! זאגט ער, ער האט גארנישט מיט'ן צאנזער רב, ער איז בכלל נישט קיין היימישער איד, אבער דער הייליגער צאנזער רב האט ברוח קדשו מרגיש געווען אז ער דארף א ישועה. ער האט געשיקט דעם רב ער זאל זיין דער שליח צו ראטעווען דעם איד. דער רב איז געבליבן דארטן און וויען אויף שבת, און נאך שבת איז ער גראד צוריקגעפארן קיין צאנז.

ווען ער איז אנגעקומען קיין צאנז, האט אים דער הייליגער צאנזער רב געזאגט: "הערט אויס, עס קומט ראש השנה, און מיר זאגן 'ללובש צדקות ביום דין, למחיל עונות בדין'." פרעגט דער הייליגער צאנזער רב: "וואס איז דאס לשון 'ללובש צדקות'? מען וואלט דאך געדארפט זאגן 'לעושי צדקות', אז מען טוט צדקה. וואס מיינט 'ללובש'? וואס טוט מען אן א מלבוש פון צדקה?"

נאר וואס דען, זאגט דער הייליגער צאנזער רב, ראש השנה זענען מיר ממליך דעם הייליגן באשעפער אלס "מלך על כל הארץ". יעדער מלך איז אנגעטון מיט לבושי מלכות, און די בגדי מלכות פון א מלך שטעלן אוועק זיין חשיבות.

זאגן מיר ביים דאווענען: וואס זענען די לבושי מלכות כביכול פונעם הייליגן באשעפער? זאגט דער הייליגער צאנזער רב: "ללובש צדקות ביום דין" – דער לבוש פון הקדוש ברוך הוא איז צדקה. און ממילא, אויב מיר ווילן ממליך זיין הקדוש ברוך הוא און בעטן אויף מחילת עוונות, דארף מען קודם אנטון דעם לבוש; מען דארף טון צדקה, וואס דאס איז די לבוש מלכות פונעם הייליגן באשעפער, און דורך דעם קען מען זוכה זיין צו א כתיבה וחתימה טובה.

דער צאנזער רב האט מסביר געווען פארן רב, אז דאס וואס ער האט אים געשיקט אויף שבת פאר סליחות, איז געווען כדי אים מזכה צו זיין ער זאל אנטון דעם לבוש כביכול פארן הייליגן באשעפער דורך "ללובש צדקה", אז ער זאל זיין א שליח מקיים צו זיין די מצוה פון צדקה פאר א אידיש קינד. און ווער נאך א אידיש קינד? אלא מאי, פונקט ווי ביים הייליגן באשעפער איז נישטא קיין חילוק, א קינד איז א קינד, אזוי אויך ווען מיר טוען צדקה איז יעדער קינד "בנים אתם לה' אלקיכם", און דורך דעם קענען מיר אויס'פועל'ן אזעלכע לעכטיגע ישועות פאר הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער.

פיר וואכן אויף די 'בערג' פון רוחניות

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר האבן געזאגט א געוואלדיגע הכנה לסליחות ביי די שלש סעודות תורה, עס לוינט זיך אויסצוהערן.

בכל אופן, אז מען גייט אריין אין די ימי הרחמים והרצון – פיר גראדע וואכן. אידישע קינדער פאקן זיך צוזאם די פעק אנפאנג זומער אדער אינמיטן זומער און מען פארט ארויס אין די בערג; איינער אויף אכט וואכן און אסאך אנדערע אויף פיר וואכן. אפילו די וואס פארן נאר אויף פיר וואכן, מען פאקט זיך און מען פאקט זיך, מען פילט אן קעסטלעך מיט רענצלעך, און דערנאך פארט מען ארויס, מען איז מסיח דעת פון די שטאטישע לופט און מען לאזט זיך אריין אין א גאר אנדערע סארט לעבן.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, פון היינט ביז פיר וואכן פאקט מען זיך די פעק ארויס פון דער מגושם'דיגער עולם-הזה'דיגער וועלט, און מען גייט אריין אין די פיר וואכן פון די ימי הרחמים והרצון. מען מאכט א היסח הדעת און מען לופטערט זיך אויס פון די טרדות פון עולם הזה, און מען לייגט זיך אריין אין די קדושת הימים.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, "ללובשי צדקות ביום דין" מיינט מוחל זיין אלע אידן, סובל זיין און פארטראגן יעדן איינעם. מען דארף פארשטיין אז אנדערע אידן האבן אן אנדערע מהלך המחשבה ווי דו; זיי האבן אנדערע נאטורן, אנדערע כאראקטארן, זיי האבן געלערנט אנדערע ספרים, האבן אן אנדערע מסורה און אן אנדערע חינוך. מענטשן זענען דאך אנדערש,

אבער דער צד השוה איז אז מיר זענען אלע "בנים למקום". מיר זענען אלע געטרייע סאלדאטן, מיר לערנען די זעלבע תורה, מיר זענען אלע געשטאנען ביים בארג סיני און ביי דער ברית – די כורת הברית וואס משה רבינו האט געשלאסן מיט די אידישע קינדער פאר זיין פטירה אין פרשת נצבים, אז מיר וועלן זיין דער עם קדוש, דער עם סגולה, און דער אייבערשטער וועט זיין אונזער גאט. מיט דעם זענען מיר אלע א צד השוה.

לאמיר אלע מיט אן אחדות מוחל זיין יעדן איינעם, סובל זיין און מוותר זיין. ווארט נישט מען זאל דיך איבערבעטן. שריי אויס: "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, איך בין יעדן מוחל!" הייליגער באשעפער, העלף אז יעדער זאל מיר מוחל זיין, און דער הייליגער באשעפער זאל אונז אלע מוחל זיין.

"ללובש צדקות" מיינט שמייכלען צו אידן. נעמט אויף זיך אין די פיר וואכן נישט צו האבן א זויערע צורה, נישט צו האבן זויערע מחשבות, און אוודאי נישט קיין זויערע דיבורים; נאר זיסע ווערטער פאר א שנה טובה ומתוקה. האניגדיגע צורות, האניגדיגע ווערטער, האניגדיגע מחשבה, דיבור ומעשה. זייט פרייליך, לעכטיג, זיס און געשמאק, מיט א פנים מאירות וואס ברענגט עשירות, אמונה, שלום, בטחון און שמחה. יעדעם ליב האבן, יעדעם סובל זיין, מלמד זכות זיין אויף אידן, רעדן גוטס, און זיין א מליץ יושר פאר כלל ישראל.

זיך איבערבעטן נישט נאר מיט די גוטע פריינט, נאר אויך מיט די וואס זענען ביז יעצט חלילה נישט געווען קיין גוטע פריינט.

די מעשה פונעם בעל שם טוב און די כוונות התקיעות

מקיים זיין די מצוה פון כיבוד אב ואם: רופן די עלטערן, גיין צו די עלטערן, און זיך מוסר נפש זיין אויף די מצוה. ווייל דער הייליגער באשעפער זאגט אז מ'קען אים נישט מכבד זיין און מ'קען נישט מורא האבן פאר אים, אן כיבוד אב ואם און מורא אב ואם.

וויאזוי קענען מיר אויסשרייען "המלך", ווען דער אייבערשטער האט געזאגט אז אלעס ווענדט זיך אין כיבוד אב ואם? אויב ס'איז נישטא קיין כיבוד אב ואם מיט אלע הידורים, איז נישטא קיין "המלך". הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, דאס איז אונזער עבודה.

לאמיר דערמאנען און פארציילן די מעשה פונעם בעל שם טוב הקדוש, עס איז דאך מוצאי שבת פאר סליחות.

דער הייליגער בעל שם טוב האט אויסגעלערנט פאר זיין תלמיד רבי וואלף קיצעס, וואס איז געווען דער בעל תוקע, אלע כוונות פון די תקיעות. דער בעל שם טוב האט עס אראפגעשריבן אויף א פאפירל כדי ר' וואלף זאל עס גוט איינחזר'ן, אבער פאר די תקיעות איז דאס צעטעלע נעלם געווארן.

ר' וואלף קיצעס איז געווארן זייער צובראכן; ער האט געטראכט ביי זיך: וויאזוי קען ער בלאזן פארן הייליגן בעל שם און פאר די פמליא של מעלה און פמליא של מטה אן די אלע כוונות? אפשר וועט ער אפילו מקלקל זיין חס ושלום? ער איז געווען דורכאויס צובראכן, אבער ער האט געבלאזן, ווייל דאס איז דאך געווען זיין תפקיד.

נאכן דאווענען האט אים דער הייליגער בעל שם טוב געזאגט: "דיינע תקיעות האבן געבראכן הימלען און ממתיק געווען די דינים." פארוואס? ווייל ער איז געווען אין א בחינה פון "אין" און א לב נשבר; ער האט געבלאזן שופר מיט א פשטות.

דינען דעם אייבערשטן מיט פשטות און א לב נשבר

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר דארפן דינען דעם אייבערשטן מיט פשטות. מ'לערנט מוסר, מ'לערנט חסידות,

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת ראש השנה כד לחודש אלול תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

מ'לערנט הלכות און ספרים, אבער ווען ס'קומט צו דאווענען און צו די מצוות, דארף מען צוגיין צו די הייליגע טעג בתמימות – "תמים תהיה עם ה' אלקיך" – אן קיין אייגענע שכל'דיגע חשבונות, אן פניות און אן נגיעות, נאר פשוט. א גאנצן טאג און א גאנצע נאכט, בלי היסח הדעת: וואס איז דער רצון השם? איך בין זיך מבטל און דאס טו איך, סיי בין אדם למקום און סיי בין אדם לחבירו.

דער בעל שם טוב הקדוש האט געזאגט, אז ווען איינער וויל אריינגיין אין א היכל און ער האט נישט קיין שליסל, קען ער עס עפענען מיט א "גנב-שליסל", וואס דאס איז א צובראכן הארץ. א פשוט'ער איד ברעכט אויף טירן און טויערן.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, "שערי דמעות לא ננעלו" – די טויערן פון טרערן זענען נישט פארשלאסן, אבער א טיר איז דאך דא; אבער שמחה וואס קומט מתוך א לב נשבר ברעכט אויף טירן אזוי ווייט, אז ס'איז בכלל נישטא קיין טיר. א לב נשבר מיינט נישט קיין עצבות אדער מרה שחורה חלילה, עס מיינט זאגן: "רבונו של עולם, איך בין גארנישט, איך קען גארנישט, איך בין זיך אינגאנצן מבטל צום הייליגן באשעפער." "אני ה' אשכון את דכא". "לא בחיל ולא בכח", "לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך, כדלים וכרשים דפקנו דלתיך". רבונו של עולם, נישט מיט מיין כוח, נישט מיט מיין עוצם ידי, נישט מיט מיינע זכותים, שכל אדער הבנה, נאר בתמימות, באמונה פשוטה און בשמחה רבה. איך גלייב אז איך בין א בן מלך, אן עם סגולה, א געטרייער סאלדאט, און אז דו ביסט כולו רחמים וחסדים.

מיט דעם כוח הייבן מיר אן די הייליגע טעג, מיט דעם כוח דאווענען מיר, זאגן תהלים, לערנען און זענען מקיים מצוות ומעשים טובים, און דאס מאכט אונז פרייליך. חזק חזק ונתחזק – נאר מיט חיזוק, שמחה און שטארקייט.

אבער הייליגע אידישע קינדער, אויב איר האט געווארט ביז נאך אלע סליחות און מ'האט אייך נאכנישט איבערגעבעטן – נישט די קינדער, נישט די חברים און נישט די משפחה – ס'איז שוין דערנאך. מ'גייט יעצט אריין אין די הייליגע טעג, און יעצט טראכט מען נישט פון זיך אליין. יעצט טראכט מען נאר פונעם באשעפער; מ'טראכט גארנישט פון "איך" אדער "מיר". איך בין בטל ומבוטל, איך האב נישט קיין רוגזא, קיין קפידות, קיין צער אדער עגמת נפש. קיינער איז מיך נישט מצער, איך האב נישט קיין צער, און איך בין קיינעם נישט מצער. איך לעב מיט'ן אייבערשטן און איך רעד צום אייבערשטן. אין די הייליגע טעג איז מען פיר-און-צוואנציג זיבן נאר מיט'ן אייבערשטן. איך רעד פונעם אייבערשטן, צום אייבערשטן, און איך דין דעם אייבערשטן. גארנישט פאר זיך אליין. פיר וואכן לאנג איז נישטא קיין "זיך". איך עס פארן אייבערשטן און איך שלאף פארן אייבערשטן. איך האב נישט קיין קפידות און קיין רוגזות, נאר פרייליך מיט א פנים מאירות. מיט דעם זכות וועלן מיר זוכה זיין "ללבוש צדקות ביום דין" און "למוחל עונות בדין" בעזרת השם. א גוטע כתיבה וחתימה טובה, פועל'ט אלעס גוטס און כל מיני ישועות וברכות. דער הייליגער באשעפער זאל אננעמען אלע תפילות און קבלות טובות ברחמים וברצון, און מיר זאלן זוכה זיין צו די גאולה שלימה.

מיר זאלן קענען זאגן: "הייליגער באשעפער, מיר זענען די אידן וואס האבן דורכגעמאכט דעם ביטערן און שווערן גלות, אבער מיט אמונה, שמחה און דביקות הבורא, מיט ביטול הרצון פארן רצון השם."

מיט שטאלץ זענען מיר גרייט צו גיין אנטקעגן משיח און זיך טרעפן מיט אונזערע עלטערן און רבי'ס. מיט די זעלבע שטאלץ, פארזיכערטקייט און בטחון, מיט א יראת הכבוד אבער מיט שמחה, וועלן מיר שטיין ראש השנה ביים יום הדין און זאגן: "רבונו של עולם, מיר זענען דא פאר דיר בטל ומבוטל; וואס דו ווילסט, טאטע, דאס זאל זיין. מיר האבן נישט קיין אייגענע רצונות, נאר 'ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד', אז זיין מלכות זאל אנערקענט ווערן אין די גאנצע וועלט." פועל'ט אלעס גוטס, א לעכטיג יאר, א זיס יאר, א געזונט יאר ברוחניות ובגשמיות, "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם", און א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.